

Sanne is de oudste dochter van meneer Bouma.
Ze vraagt of ik haar gitaarles wil geven. Dat is goed.

‘Wat kost een les?’, vraagt ze.

‘Niets’, zeg ik. ‘Wil jij mij dan Nederlands leren?’

Dat wil ze wel.

Ze zegt: ‘Nu moeten we een afspraak maken.’

Ik ben verbaasd. In Irak spreken we bijvoorbeeld
’s middags af. Maar welke middag is vaak niet
duidelijk. En hier wil een meisje van acht een echte
afspraak maken! Wat is dit voor een land? Sanne
pakt haar agenda. De asielzoekers staan om ons
heen. Iedereen lacht.

‘Donderdag van vier uur tot half vijf’, zegt Sanne.

‘Goed?’

‘Ja.’

‘En wanneer wil je Nederlandse les?’

‘Als je tijd hebt.’

‘Je moet een dag en een tijd zeggen.’

‘Oké’, zeg ik. ‘Vrijdag om vier uur.’

We kijken allemaal hoe Sanne de afspraken in haar
agenda schrijft.

Op donderdag komt ze precies om vier uur naar
me toe. En we stoppen precies om half vijf.

Vrijdagmiddag lig ik op mijn bed te slapen. Merdaan
schudt me wakker.

‘Semmier, opstaan! Sanne zit al vier minuten op je
te wachten!’

We moeten heel erg lachen. Ik ren naar Sanne.

Ze leert me nieuwe woorden. Ik schrijf ze allemaal
in een schrift. Maar Sanne leert mij iets dat nog
belangrijker is in Nederland: op tijd komen.

Fragment uit Rodaan Al Galidi, *Hoe ik talent voor het leven kreeg*,
Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, 2017.